

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. София, 07.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 08.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **8836** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], чрез управителя Д. П., срещу ревизионен акт /РА/ № Р-22220220002622-091-001/07.04.2021 г., издаден от Ф. С. Й. - началник сектор „Ревизии“, дирекция Контрол при ТД на НАП, възложил ревизията, и Т. Н. В. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП, ръководител на ревизията, частично потвърден с решение № 1187/05.08.2021 г. на директора на дирекция „ОДОП“ - [населено място] при ЦУ на НАП, в частта на установени задължения за ДДС за данъчен период м.02.2020г., в общ размер на 42 600 лв. и отменен в останалата част.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на РА, в частта, с която е отказан данъчен кредит за м.02.2020г. по фактура № 2004/03.02.2020 г., издадена от [фирма], в размер на 42 600 лв. Сочи се, че необосновано правото на приспадане на данъчен кредит е отказано с аргумента, че договорената услуга по техническо обслужване на самолет не е свързана с икономическата дейност на жалбоподателя, тъй като лиценза на дружеството като авиационен оператор е временно отнет. Твърди се, че договорът за техническо обслужване е сключен на 10.01.2020 г., а временното отнемане на лиценза е настъпило на 04.03.2020 г., т.е. към датата на издаване, получаване и плащане на процесната фактура, жалбоподателят е притежавал валиден лиценз за авиационен оператор и като такъв е имал пълното право да извършва съответната лицензионна дейност. Поддържа се, че отказа на

приходния орган противоречи на Директива 2006/112/ЕО. Навежда се практика на СЕС. Изразява се искане за отмяна на ревизионния акт в частта на установени задължения по ДДС за данъчен период м.02.2020г. В проведеното съдебно заседание жалбата се поддържа от представител по пълномощие адв. К., който моли същата да бъде уважена по аргументите, изложени в нея. Претендира присъждането на съдебните разноски за държавна такса.

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С. при Централно управление на Национална агенция за приходите, чрез процесуален представител юрк. А. моли жалбата да бъде оставена без уважение, като сочи, че по време на действие на договора за технически услуги жалбоподателят не е извършил нито една облагаема доставка. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение, в размер на 1808лв.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22220220002622-020-001 от 08.05.2020 г., връчена по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК на 14.05.2020 г., издадена от Ф. С. Й. на длъжност Началник на сектор „Ревизии“, оправомощена съгласно Заповед №РД-01-128 от 18.02.2020 г. на Директора на ТД на НАП С. /л.33-34/. С цитираната заповед е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчни периоди от 01.01.2020 г. до 31.03.2020 г. ЗВР е изменена със ЗИЗВР № Р-22220220002622-020-002/19.06.2020 г., с която обхватът на ревизията е променен, като е включено и определяне на задължения за корпоративен данък за 2018г. и 2019г., връчена по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК на 19.06.2020 г. Със ЗИЗВР № Р-22220220002622-020-003/13.08.2020 г. срокът на ревизията е продължен до 14.10.2020г., като цитираната заповед е връчена на 14.08.2020г. Всички ЗИЗВР са издадени от органа възложил ревизията. Със заповедта за възлагане на ревизията съобразно изискванията на чл.113, ал.1 ДОПК са определени данните за ревизираното лице по чл.81, ал.1, т.2-5 ДОПК, както и ревизиращите органи по приходите и срокът за извършване на ревизията. На проверявания данъчен субект в съответствие с разпоредбата на чл. 113, ал.2 ДОПК е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия на 14.05.2020 г. по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК.

Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220220002622-092-001/02.12.2020 г., връчен електронно на 02.12.2020 г. В удължения срок по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение срещу констатациите в РД с вх.№ Р-22220220002622-В.-001-И/14.01.2021г., обсъдено в мотивите на РА и прието за неоснователно.

Ревизионното производство приключва с ревизионен акт /РА/ № Р-22220220002622-091-001/07.04.2021 г., издаден от Ф. С. Й. - началник сектор „Ревизии“, дирекция Контрол при ТД на НАП, възложил ревизията, и Т. Н. В. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП, ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 19.04.2021г.

С РА на [фирма] е определен ДДС за възстановяване по реда на чл. 92, ал. 1 от ЗДДС по процедура, започнала м. 01.2020 г. и приключила м. 03.2020 г., в размер на 1 181,29 лв., при деклариран от дружеството ДДС за възстановяване в размер на 43 781,29 лв. След извършено прихващане на установения с РА ДДС за възстановяване срещу

изискуеми вземания на НАП по изпълнително дело №200866381/2020 г., са определени задължения за корпоративен данък в размер на 1 284 232,35 лв., ведно с лихви в размер на 180 886,30 лв. за 2018г. и 2019 г.

В законния срок ревизионният акт е обжалван по административен ред пред директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП - С. с жалба, вх. № 53-06-3550 от 29.04.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. № 23-22-813 от 11.05.2021 г. по регистъра на дирекция ОДОП С.. С жалбата си, ревизираното лице е оспорило изцяло РА.

При условията на чл. 156, ал. 5 и чл. 6 от ДОПК Директорът на Дирекция „ОДОП“ е постановил Решение № 1187/05.08.2021 г., с което ревизионният акт е отменен в частта на установени задължения за корпоративен данък за 2018 г. и 2019 г. и е потвърден в оспорената част на установени задължения за ДДС за данъчен период м.02.2020 г., произтичащи от отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 42 600 лв. по фактура № 2004/03.02.2020 г., издадена от [фирма]. Жалбата срещу РА по отношение на останалите данъчни периоди е оставена без разглеждане като недопустима.

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е отказаното право на приспадане на данъчен кредит на основание чл.68, ал. 1 във вр. с чл. 9 от ЗДДС за данъчен период м.02.2020 г., в размер на 42 600 лв. по фактура № 2004/03.02.2020 г.

В хода на ревизионното производство е установено, че основна дейност на задълженото лице е извършването на редовни и чартърни полети по вътрешни и международни линии за превоз на хора и товари по въздуха, търговски въздушни превози, специализирани авиационни работи и всички други видове въздухоплавателни услуги и дейности. Установено е, че дружеството е притежавало оперативен лиценз №BG 1008-34 за въздушен превозвач на Общността, издаден от Министерството на транспорта, главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“ /ГД Г./ на 31.07.2018 г. Лицензът е временно отнет на 04.03.2020 г. Констатирано е, че дейността на [фирма] е извършвана с нает самолет от [фирма]. За извършване на дейността ревизираното дружество е наело офис №11 и обособена част от офис №12, находящи се [населено място], [улица]; помещения №А1.039, №А1.040 и №А1.041, находящи се терминал 1, летище С. и 4 паркоместа, находящи се в предаерогаровия площад на терминал 1, летище С.. Към момента на извършване на ревизията [фирма] е декларирало данни за 19 наети лица на трудови договори, за които е подало декларации обр. 1 и обр. 6.

Извършени са процесуални действия с цел установяване на относимите факти и обстоятелства, подробно описани на стр. 3 - стр.19 от РД, който съгласно чл. 120 от ДОПК е неразделна част от РА. На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното дружество е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) №Р-22220220002622-040-001/22.06.2020 г., в отговор на което са представени изисканите доказателства, подробно обсъдени в РД. В хода на ревизията към административната преписката са приобщени събраните доказателства при проверка по прихващане или възстановяване на [фирма] във връзка с деклариран ДДС за възстановяване със СД по ЗДДС вх. №22021849073/13.04.2020 г., за който е образувано административно производство с УИН П-22220220064058 /с Протокол №Р-22220220002622-П.-001/27.05.2020 г. и Протокол №Р-22220220002622-П.-002/12.06.2020 г./ и Техническа експертиза за определяне на

пазарната цена /в диапазон/ на месец за отдаване под наем с договор за „сух лизинг“ на самолет Bombardier G. E., тип BD-700-1 A. /G. 5000 GVFD/, без екипаж, с 13 пътнически места, документирана с Протокол №855158/04.02.2021 г. Приходният орган е извършил проверка на оригинали на търговски и счетоводни документи на жалбоподателя на декларирания от него адрес за кореспонденция, за което е съставен Протокол №857996/12.10.2020 г. На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на [фирма], резултатите от която са обективирани в Протокол за извършена насрещна проверка №П-22222520163347-141-001/13.10.2020 г. С Искане за извършване на действия от други контролни органи №Р-22220220002622-032-001/13.10.2020. от ГД Г. е изискана информация за всички извършени полети от [фирма], в т.ч. на територията на страната, със самолет тип G. BD-700-1A11, рег. знак LZ-V., за периода от 01.01.2018 г. до 31.03.2020 г., които са подробно описани в табличен вид в РД на стр. 3 – стр.18.

Съгласно Договор за сух лизинг от 07.11.2017 г. жалбоподателят е наел самолет G. 5000 от [фирма], вписан в Регистъра на гражданските въздухоплавателни средства на Република България на 09.11.2018 г., въз основа на което му е издадено Удостоверение за регистрация на въздухоплавателно средство /ВС/ за самолет G. 5000, в което за негов собственик е посочено [фирма] и оператор - [фирма]. Видно от клаузите в договора, жалбоподателят е имал задължение да поема за негова сметка всички разходи свързани с техническото състояние на цитирания самолет, летателната му годност, поддръжка и експлоатация. Жалбоподателят се е задължил при експлоатацията на самолета да изпълнява изискванията на съответните авиационни власти, както и да носи пълна отговорност за техническата изправност на самолета, двигателите му, В., агрегатите и комплектуващите изделия по време на експлоатацията.

С писмо, вх. №55-02-25/27.04.2020 г. по регистъра на ГД Г., [фирма] е уведомило ГД Г. за прекратяване на действието на Договора за сух лизинг от 07.11.2017 г., а [фирма] е подало заявление за пререгистрация на ВС и издаване на удостоверение за регистрацията му, със собственик - [фирма], за частни цели.

Приходният орган е констатирал, че през м. 02.2020 г. [фирма] е приспаднало данъчен кредит по фактура №2004/03.02.2020 г., издадена от [фирма], в размер на 42 600,00 лв. с предмет на доставка – „технически услуги съгл. Договор от 01.2020 г.

Жалбоподателят е представил Договор за технически услуги от 10.01.2020 г., с който възлага на [фирма] изпълнението при поискване на: технически услуги и отдаване на оборудване за изпълнението им на въздухоплавателните средства на възложителя, осигуряване на хангарна площ за извършване на техническите услуги или съхранение на самолета след предварително съгласуване със завод „Терем-Летец“, осигуряване на необходимите състав и съоръжения за външно и вътрешно измиване на самолета, осигуряване на консумативи за изпълнение на необходимото техническо обслужване като азот, кислород, вода, препарати за външно измиване и др. Страните са уговорили възнаграждение в размер на 35 500,00 лв. на месец, без ДДС, или за целия срок на договора от 6 месеца възнаграждение в размер на 213 000,00 лв., без ДДС /съгласно чл. 8/, дължимо авансово в 30-дневен срок след подписване на договора.

Приложен е Констативен протокол от 10.07.2020 г., с който възложителят приема извършената услуга от изпълнителя съгласно Договор за технически услуги от 10.01.2020 г. за периода от 10.01.2020 г. до 10.07.2020 г. без забележки като се съгласява, че изпълнителят му е осигурил запазване на правото да ползва при

поискване хангарната площ при необходимост от извършване на цитираните в предмета услуги - извършване на технически услуги или съхранение на самолет.

Доставчикът е представил в резултат на извършената му насрещна проверка проформа фактура №1034/28.01.2020 г.; фактура №2004/03.02.2020 г.; Договор за технически услуги от 10.01.2020 г.; аналитични оборотни ведомости за периода от 01.01.2020 г. до 31.03.2020 г. на сметки от групи 70, 60, 50, 41 и 40; оборотна ведомост за периода от 01.01.2020 г. до 31.03.2020 г.; главна книга за периода от 01.01.2020 г. до 31.03.2020 г.; Удостоверение за одобрение на организация за техническо обслужване № BG.145.0701 на самолети от определен клас и категория, издадено от ГДГ..

В дадени писмени обяснения в хода на ревизията управителят на [фирма], е заявил, че дружеството е учредено на 12.01.2011 г. в [населено място] от 5 физически лица, с основен капитал в размер на 2 800,00 лв., който към момента на извършване на насрещната проверка е 720 000,00 лв. Посочил е, че дейността на [фирма] е свързана с поддръжка и ремонт на авиационна техника и оборудване; поддръжка на постоянна летателна годност на авиационната техника, оборудване и авиационни транспортни средства; инвестиционна и инженерингова дейност; подготовка и квалификация на кадри, която се осъществява от обекти /складове и офиси/, находящи се: [населено място], летище С., Институт по въздушен транспорт, източна сграда, офис №8; [населено място], летище С., С. район, хангар „Терем – Летец“ /склад/ и летище С., С. район, хангар „Терем – Летец“, офис №4. Декларирал е, че в началото на м. 01.2020 г. от [фирма] са се свързали с [фирма] с молба за сключване на договор за технически услуги, чиято продължителност да е минимум 6 месеца, през което време да им се гарантира хангарна площ, готовност за оказване на техническа помощ, различни задължителни технически обслужвания на самолета, дългосрочен престой и съхранение на самолета ако се наложи. Посочил е, че хангарът, който ползва [фирма], е нает от [фирма], за което плащат ежемесечно възнаграждение. Декларирал е, че [фирма] се е съгласило да запази хангарната площ и да оказва техническа помощ при бъдещо техническо обслужване или съхранение на самолета срещу предплащане на бъдещите услуги, които условия са договорени и в чл. 2 от Договора за технически услуги. Посочил е, че предплащането е поискано предвид обстоятелството, че за да се ангажира с осигуряването на хангарна площ, необходимите хора и специализирано оборудване, [фирма] е трябвало да се откаже от изпълнението на някои от планираните услуги за техническо обслужване на самолети към свои клиенти. Пояснил е, че след подписване на Договора за технически услуги с [фирма] на 10.01.2020 г. е издадена проформа-фактура №1034/28.01.2020 г., а след плащането ѝ е издадена фактура №2004/03.02.2020 г. Декларирал е, че до изтичане на срока на договора от [фирма] не са ги потърсили и не са се възползвали от договорените услуги и хангарна площ. Посочил е, че има информация, че лицензът за авиационния оператор на [фирма] е временно прекратен и самолетът му не е в България. Отбелязал е, че в предишни години са били изпълнители на технически услуги към ревизираното дружество по 2 или 3 единични поръчки, без подписан договор.

Приходният орган е стигнал до заключението, че за приспаднатия данъчен кредит по фактура №2004/03.02.2020 г., издадена от [фирма], [фирма] притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 от ЗДДС, но документираният аванс с процесната фактура не е във връзка с реално извършени

последващи доставки на стока или услуга. Отбелязано е, че чл. 25, ал. 7 от ЗДДС гласи, че когато преди да е възникнало данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 2, ал. 3 и ал. 4 на ЗДДС се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането /за размера на плащането/, с изключение на получено плащане във връзка с вътреобщностна доставка. Пояснено е, че чл. 25, ал. 7 от ЗДДС урежда специфичен случай на изискуемост на ДДС преди датата на данъчното събитие във връзка с авансово плащане за последваща облагаема доставка. Прието е, че във връзка с извършеното авансово плащане към [фирма] по Договора за технически услуги ревизираното дружество не е получило последващи доставки на технически услуги и хангарна площ и тъй като авансовото плащане е направено без да е обвързано с последващи облагаеми доставки е неприложима нормата на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС.

Въз основа на гореизложеното на основание чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, е отказан данъчен кредит по фактура №2004/03.02.2020 г., издадена от [фирма], в размер на 42 600,00 лв.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.156, ал.5 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обосноваост на ревизионния акт включва преценка, дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, с оглед направените по-горе констатации, че атакуваният РА Р-22220220002622-091-001/07.04.2021г. е издаден от компетентни органи в кръга на определените им правомощия и в предвидената от закона форма, съгласно чл. 119, ал. 2 и чл. 120 ДОПК. РА, РД, ЗВР и всички ИЗВР са подписани с квалифицирани електронни подписи на издателите им съгласно Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, като за валидното им подписване от органите по приходите са представени писмени и веществени доказателства, приобщени към делото, които не са оспорени от жалбоподателя. Атакуваният РА е издаден в предвидената форма и съдържание по чл. 120 ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размера на обжалваните задължения. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които да са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

По приложението на материалния закон:

Според чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, когато е извършена от данъчно задължено лице и е с място на изпълнение на територията на страната. Начисляването на данъка се извършва от доставчика, който е регистрирано лице за всяка извършена от него облагаема доставка на стока или услуга според чл. 86 от ЗДДС. Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена. Съгласно чл. 25, ал. 7 от ЗДДС, когато преди да е възникнало данъчно събитие по чл.

25, ал. 2 от ЗДДС се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането. Разпоредбата за авансово плащане определя дата на данъчното събитие, различна от датата на извършване на услугата, като текстът на правната норма се отнася само за момента на изискуемостта на данъка, но не и до самото данъчно събитие.

В процесния случай не е спорно между страните, че жалбоподателят е сключил договор за технически услуги, с който страните са уговорили авансово предплащане за целия 6 месечен период на договора на сумата от 213 000 лв. без ДДС, срещу която жалбоподателят при поискване е можел да получи технически услуги и отдаване на оборудване за изпълнението им, осигуряване на хангарна площ за извършване на техническите услуги или съхранение на самолета след предварително съгласуване със завод „Терем-Летец“, осигуряване на необходимите състав и съоръжения за външно и вътрешно измиване на самолета, осигуряване на консумативи за изпълнение на необходимото техническо обслужване като азот, кислород, вода, препарати за външно измиване и др.

Не е спорно, че основната дейност на жалбоподателя е извършването на редовни и чартърни полети по вътрешни и международни линии за превоз на хора и товари по въздуха, дружеството разполага с лиценз за извършването им, предвид което сключения договор за техническа поддръжка безспорно е свързан с икономическата дейност на дружеството.

Не е спорно и, че въз основа на така сключения договор [фирма], което е регистрирано по ЗДДС, е издало проформа фактура, впоследствие и фактура №2004/03.02.2020 г., по която жалбоподателят е извършил плащане по банков път. С процесната фактура данъкът в размер на 42 600 лв. е начислен, фактурата е включена в отчетните регистри по ЗДДС и доставчикът е декларирал приход от продажба на услуги.

Спорът е правен и засяга въпроса, следва ли жалбоподателят да има право на приспадане на ДДС, в размер на 42 600 лв. по фактура №2004/03.02.2020 г., след като за процесния период не е ползвал нито веднъж договорените услуги и наред с това лицензът му за авиационен оператор е бил временно отнет, което според приходния орган води до извод, че предоставената абонаментна услуга не е свързана с икономическата дейност на [фирма], поради което не се следва право на приспадане на данъчен кредит. В тази връзка следва да се отбележи, че лицензът за авиационен оператор е бил временно отнет от дружеството на 04.03.2020 г., а договорът за технически услуги е сключен на 10.01.2020 г.

Видно от съдържанието на представения по делото договор за технически услуги, [фирма] се е поставило на разположение на [фирма] за срока от 10.01.2020 г. до 10.07.2020 г., като е поело ангажимент при поискване от жалбоподателя, да предостави услуги по осигуряване на хангарна площ за извършване на технически услуги или съхранение на самолет след предварително съгласуване със завод „Терем-Летец“, осигуряване на необходимите състав и съоръжения за външно и вътрешно измиване на самолета, осигуряване на консумативи за изпълнение на необходимото техническо обслужване като азот, кислород, вода, препарати за външно измиване и др. Тези дейности са уговорени във връзка с договор за сух лизинг на самолет, по силата на който жалбоподателят е имал задължение да поема за негова сметка всички разходи свързани с техническото състояние на въздухоплавателното средство, летателната му годност, поддръжка и експлоатация и именно в тази връзка е

бил длъжен да осигури възможност за техническа поддръжка на въздухоплавателното средство. Следователно договорът за техническо обслужване има характер на договор за абонаментна услуга, като в него не е договорено извършването и получаването на конкретен резултат, но въпреки това изключително конкретно са описани всички възможни услуги, които доставчикът е бил длъжен да предостави в случай, че му бъдат поискани. Трайната съдебна практика приема, че при договорите за абонаментно обслужване данъчното събитие и изискуемостта на данъка настъпват с изтичането на периода, за който е уговорено плащането, без значение дали и колко пъти възложителят действително се е възползвал от услугите на доставчика. Практически доставчикът се е поставил в услуга на разположение на жалбоподателя по време на срока на сключения договор, през който да му оказва при възникнала нужда съдействие и техническа помощ. Следователно договореното възнаграждение не е обвързано с постигане на конкретно обективиран резултат и с оглед спазване на принципа на данъчния неутралитет следва жалбоподателят да се ползва от правото на приспадане на данъчния кредит. В този смисъл е и практиката на ВАС по Решение № 35 от 03.01.2020 г. по а.д. 7802/2019 по описа на ВАС и Решение № 267 от 10.01.2017 г. по а.д. 813/2014 по описа на ВАС. В тази връзка следва да се посочат и разясненията на СЕС, дадени с решението на СЕС от 03.09.2015г. по дело С-463/14 [фирма]. Тълкуването, че абонаментните договори за доставка на услуги от юридически, търговски и финансов порядък, при които доставчикът се е поставил на разположение на възложителя за срока на договора, попадат в понятието за "доставка на услуга" по смисъла на чл. 24, § 1 от Директива 2006/112/ЕО, като данъчното събитие и изискуемостта на данъка настъпват с изтичането на периода, през който е уговорено плащане, без значение дали и колко пъти възложителят действително се е възползвал от услугите на доставчика. СЕС изрично подчертава необходимостта националният съд да прецени съществуването и характера на спорните договори в контекста на понятието за реални доставки на услуги (т. 40), а именно: дали предварително определените вноски представляват насрещна престация за договорените услуги, дали съществува пряка връзка между извършените услуги и получената насрещна престация (т. 36 от решението), както и дали размерът на насрещната престация е определен предварително според добре установени критерии (т. 39 от решението). В случая липсва спор, че доставчикът е имал възможност реално да предостави договорената услуга по техническа поддръжка на самолети, като последната е детайлно характеризирана в подписания между страните договор, пряко е свързана с икономическата дейност на жалбоподателя и е била негово задължение по силата на договор за сух лизинг на самолет.

Спорът в случая се съсредоточава върху това, следва ли жалбоподателят да приспадне ДДС по платената от него услуга, след като лицензът му за авиационен оператор впоследствие е бил отнет. Настоящият съдебен състав счита, че фактът, че два месеца след като договорът е сключен на жалбоподателя са отнели временно лиценза, не може да доведе до извод, че дружеството е преустановило дейност, както приходният орган е приел, или че сключеният договор не е свързан с икономическата му дейност, тъй като лицензът е временно отнет и то в период, който следва периода на сключване на договора. Следва да се посочи, че дружеството е продължило да съществува с основна дейност извършването на редовни и чартърни полети по вътрешни и международни линии, както и към момента на сключване на договора за техническо обслужване [фирма] е извършвало полети и е разполагало с валиден лиценз, предвид

което изводите на приходния орган, че предоставената услуга по техническа поддръжка на самолети не е свързана с икономическата дейност на дружеството са необосновани и не се споделят от настоящия съдебен състав. В този смисъл е практика на Съда на ЕО по дела С-37/95 и С-110/94, във връзка с тълкуване на разпоредбите на Директива 77/388/Е. - чл. 4 (1) и чл. 17 (2) за това, че "правото на данъчен кредит веднъж възникнало, поради намерението на лицето да осъществява облагаеми доставки, се запазва, дори ако планираните дейности са преустановени и облагаеми доставки не са извършени". В цитираните решения се сочи, че "правото на данъчен кредит остава незасегнато, дори ако впоследствие възникнат обстоятелства, извън контрола на лицето, поради които то никога не е използвало получените стоки и услуги за осъществяване на облагаеми доставки". В случая безспорно не се е стигнало до извършване на последващи облагаеми доставки във връзка с договорените услуги, за които е приспаднал данъчен кредит, но възникналото право на данъчен кредит не отпада с обратна сила, тъй като абонаментната услуга е реално предоставена и и е била сключена с намерение да се използва в облагаемата дейност на жалбоподателя предвид, че основната дейност на [фирма] е извършването на редовни и чартърни полети по вътрешни и международни линии за превоз на хора и товари по въздуха. В този смисъл е и практиката на ВАС в Решение № 4719 от 04.07.2014 г. по дело № 10170 по описа на ВАС за 2013 г.

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че оспореният РА е незаконосъобразен в обжалваните части за данъчен период м.02.2020 г., поради което следва да се отмени в тази част.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

При този изход на делото, направеното искане и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на жалбоподателя следва да се присъдят разноските по делото в доказан размер на платената държавна такса от 50 лв.

По аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК на ответника разноски не се дължат, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, първо отделение, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], чрез управителя Д. П., ревизионен акт № Р-22220220002622-091-001/07.04.2021 г., издаден от Ф. С. Й. - началник сектор „Ревизии“, дирекция Контрол при ТД на НАП, възложил ревизията, и Т. Н. В. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП, ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1187/05.08.2021 г. на директора на дирекция „ОДОП“ - [населено място] при ЦУ на НАП, в частта на установени задължения за ДДС за данъчен период м.02.2020г., в общ размер на 42 600 лв.

ОСЪЖДА Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С. да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], разноските по делото в размер на 50 (петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: